

die nieuwe gevoelens bij haar had opgewekt, onderwierp Letty haar schoonheid aan een nog nauwlettender onderzoek. Voor 't eerst hadden mannenoogen haar verteld, dat zij mee kon tellen onder de vrouwen, voor het eerst was zij gewaardeerd. Zij haalde zich het heele tooneel weer voor den geest, terwijl zij met haar ellebogen op de toilettafel rustte, zij liet haar kin rusten op haar handen, terwijl zij haar spiegelbeeld droomerig aanstaarde. Maar zij zag het niet; in plaats daarvan zag zij het dennenbosch en de blauwe oogen van George Dawley, die in de hare staarden. De armoedige naargeestige slaapkamer was er niet meer, zij was buiten, onder God's hemel, en de aarde was een hemel voor haar.

Iets heel prozaïsch bracht haar tot deze wereld terug — een sterke brandlucht — en plotseling overviel haar de vrees, die inderdaad niet ongegrond was, dat haar vader het huis in brand gestoken had.

Zij rende de kamer uit; haars vaders deur stond een beetje open; de reuk kwam uit zijn kamer. Letty snelde naar binnen, maar kwam haar vader op den drempel tegen. Een beetje opgewonden vroeg hij haar, wat zij wilde en zij legde het hem uit. Mijnheer Manson fronste de wenkbrauwen.

„Ik was maar even een paar papieren in den haard aan 't verbranden,” zei hij kortweg. „Ga naar bed en ga slapen, Letty; er was geen gevaar voor brand.”

Zij gehoorzaamde en ging weg, maar plotseling kwam een denkkebeeld bij haar op, dat haar met verslagenheid vervulde. Zij wist, evengoed alsof zij het gezien had, dat haar vader al de overblijfselen vernietigde van dien geheimen dienst, of wat het mocht zijn, bewezen aan Eldred Dawley.

HOOFDSTUK III.

„Heusch Moya, er is niets bijzonders in het bosch; heusch niet. Wat ben je toch een wispelturig persootje! Gistermiddag kon niets je bewegen om erin te gaan en dezen morgen ben je er zoo op gesteld”.

George Dawley zei dit een weinig opgewonden; hij stond met Lady Moya op het terras van het kasteel en beiden keken over de tuinen naar het dennenbosch. Men voelde den herfst al aankomen en Moya droeg een witte wollen japon, die haar heel aardig stond. Haar zachte karakter en vroolijk humeur hadden George van 't begin af aan tot haar aange trokken; maar nu maakte zij hem voor 't eerst een weinig prikkelbaar. Zij was er zoo op gesteld om naar dat bosch te gaan, dat George dat met hetzelfde wantrouwen en dezelfde vrees vervulde als het Tannhäuser zal gedaan hebben met betrekking tot Venus. Hij voelde, dat hij zich als een dwaas had gedragen den vorigen dag en wel op zeer oneervolle wijze en hij had nu geen verlangen om de plaats te gaan bezoeken, waar de gebeurtenis had plaats gegrepen. Hij stelde zijn geweten gerust door het besluit te nemen, dat hij elke aanleiding zou vermijden, om die jonge, boeiende vrouw met de fletse oogen en het zwarte haar weer te zien. Het wetboek van George Dawley was wellicht niet zoo heel streng, maar bij de familie Dawley was het de gewoonte, dat jegens vrouwen de grootste beleefdheid en ridderlijkheid werd in acht genomen, en hieraan was George tot nu toe

trouw gebleven. Nu voelde hij, dat hij ertegen had gezondigd, doordat hij een vrouw gekust had, terwijl hij met een andere geëngageerd was.

„Als je mij niet mee wilt nemen naar het bosch, dan zal ik alleen gaan,” zei Moya plagend; zij hief haar zachtbruine oogen naar haar verloofde op, terwijl zij sprak — haar oogen vormden een bekoorlijk contrast met haar goudblond haar — „hoewel het er erg geheimzinnig uitziet, ben ik er toch erg nieuwsgierig naar en ik wil het gaan zien.”

Zij zag er heel lief en aantrekkelijk uit in haar onschuldige plaaglust en George, wien het niet kon schelen welke oogen hem gadesloegen, sloeg zijn arm om haar heen en kustte haar.

„O George, verbeeld je, dat iemand het zag,” zei Moya, maar haar protest was heel zwak. „Daar komt je oom; hij zal ons erg kinderachtig vinden.”

„Beste kind, mijn oom is ook jong geweest, al wil je het misschien niet gelooven, en hij is nog niet veel over de zestig,” antwoordde George, „maar hij is somber en neemt het leven te ernstig op. Maar hij is een verbazend goede man. Ik bewonder niemand zoo als hem.”

Dat weet ik, dat weet ik, en ik wou, dat ik niet zoo bang voor hem was,” zei Moya berouwvol; „het is erg slecht van mij, want hij is heel lief en aardig voor mij.”

„Hij houdt zooveel van je, Moya,” antwoordde George ernstig. „Soms denk ik, dat hij meer van jou houdt dan van mij.”

Moya keerde zich van haar verloofde af en liep den ouden heer Dawley tegemoet.

Eldred Dawley vertoonde in zijn slankheid groote gelijkenis met den gestorven kardinaal Manning. Dezelfde beschaafde gelaatsuitdrukking, dezelfde diepliggende, ernstige oogen, dezelfde mooie vorm van wenkbrauwen en neus, en soms dezelfde vlugge glimlach, die als 't ware het vrome gelaat met licht bestraalde. Een man, van wien iedereen sprak met een eerbied, die aan bewondering grensde, een man, die op merkwaardige wijze in zich verenigde een grooten handelsgeest en een adel van karakter, die hem nauwelijks van deze wereld deed schijnen.

„Ik kwam naar je kijken, Moya,” zei de heer Dawley; zijn stem was laag, had een diepen klank, vol van die onbewuste plechtigheid, die de stemmen van oude prelaten dikwijls hebben; „zou George je mij voor dezen morgen willen afstaan? Ik ga per automobiël naar Exfield; de dominee daar is een oud vriend van mij en ik ga hem eens bezoeken. Ik zou graag hebben, dat Moya mij vergezelde en ik denk, dat zij de Bellaris wel aardig zal vinden. Mag ik haar meenemen?”

Hij lachte tegen George, terwijl hij sprak, terwijl zijn lange, fijne hand op Moya's schouder rustte. Hij hield veel van het meisje, haar karakter trok hem aan, hij zag in haar een ideale vrouw voor zijn neef en erfgenaam.

Om Moya beter te leeren kennen, had hij eindelijk de dringende uitnodiging van Mevrouw Chilworth aangenomen. De familie Chilworth was met George en eveneens met Lady Moya bevriend.

„Natuurlijk zal George mij wel afstaan,” zei Moya opgewekt. „Ik denk, oom Eldred, dat hij uit zijn humeur is,

omdat de jacht pas morgen begint en hij zich slechts met mij kan amuseeren. Ja, zoo is het, George; spreek het maar niet tegen. Je zou graag die mooie fazanten gaan doodschieten; je kunt haast niet wachten, tot de jachttijd begonnen is.”

Zij lachte vroolijk en rende weg om zich voor de rijtoer klaar te maken. Eldred Dawley keek haar bijna ernstig na, terwijl om zijn dunne lippen een glimlach speelde.

„Je bent erg gelukkig, mijn jongen,” zei hij, „je hebt een vrouw uit duizenden getroffen.

George stemde dat toe en toen Moya terugkeerde, keek hij haar met een zekeren trots aan, een trots, die er veel toe bijdraagt om de trouw van een man te verzekeren. De gedrukte stemming, die hem had gekweld sedert de ontmoeting met Letty Manson, week van hem. Teeder en zorgzaam hielp hij Moya in de automobiël en zij stemde er blij mee in, toen hij voorstelde om een eind mee te rijden en dan terug te wandelen.

Mijnheer Dawley lachte hen toe, maar hij noodigde zijn neef niet uit, om mee te gaan naar Exfield. Hij wilde Moya eens voor zich alleen hebben en hij wist, dat dat niet kon, als zij voortdurend afgeleid werd door de tegenwoordigheid van haar verloofde.

Bij de oude Gothische poort, waar een vrouw met een wit schort klaar stond om open te doen, nam George dus afscheid en begon de terugwandeling naar het kasteel. Hij behoefde zich niet te haasten, het was een mooie dag, de lucht was diep blauw en de omgeving was heel rustig, recht geschikt om lui te zijn. George wandelde voort, terwijl hij dacht aan Moya en den laatsten blik van haar donkere oogen, toen zij de zijne ontmoetten; hij scheen tevreden met het leven en al wat het hem gaf. Alle gedachten aan Letty Manson waren uit zijn geheugen gewischt. Toen het kasteel in 't gezicht kwam, wendde hij zijn schreden naar de tuinen en terwijl hij dat deed, keek hij onderzoekend de laan af.

Toen bleef hij plotseling staan; een onaangename huivering overviel hem. Wie was dit slanke meisje — elegant in weerwil van haar voorovergebogen gang — dat naar hem kwam toelopen? Wie was zij, die, nu zij hem in 't gezicht kreeg, even bleef stilstaan en toen naar hem toekwam met een snelheid, die meer op draven dan op wandelen geleek?

Plotseling herkende George haar. Het was de heldin van het avontuur van gisteren.

Zij was nu dicht bij hem, en hij zag nu, hoe haar gezicht, dat hij zich nog volkomen herinnerde, veranderd was. Het was met een zonderlinge grijze bleekheid overtoegen, het had een verandering ondergaan, evenals dat bij menschen met een donkere gelaatskleur geschiedt, wanneer zij in spanning verkeerden, en de fletse blauwe oogen waren wijd geopend en stonden strak, alsof zij geschrokken was. De lippen waren van elkaar gescheiden en hadden niet meer hun levendige kleur; zij waren verbleekt.

George merkte met een zekeren schrik, op dat het meisje er beslist leelijk uitzag.

(Wordt Vervolg.)

Lise Hamel †

Op den leeftijd van 28 jaar is te Zwolle in het Sophia-Ziekenhuis op Nieuwjaarsnacht overleden Mevrouw Lise Hamel. De bijzonder tragische omstandigheden, die haar overlijden vergezelden, doen bij het heengaan van deze jonge, zeer talentvolle actrice, nog te wranger aan. Mevrouw Hamel is overleden aan eene ziekte, die „de klem” (Tetanus) wordt genoemd en ontstaande door aarde-infectie, slechts sporadisch en dan nog alleen voorkomt bij aalmoezeniers, grondwerkers, enz., wier bezigheden in den grond daartoe de gelegenheid geven kunnen. Hoe en waar Mevr. Hamel geïnfecteerd is geworden is onverklaarbaar. Een feit blijft, dat ze sinds geruimen tijd een wondje aan den vinger had, dat zeer moeilijk genas, zonder evenwel eenige reden tot ongerustheid te geven. De verstijving der kaak, waardoor de ziekte zich het eerst openbaarde, zonder dat dit echter de aandacht trok, was reeds na Kerstmis door haar opgemerkt. Te Kampen, Maandag 29 December, tijdens de voorstelling, openbaarde de ziekte zich voor 't eerst heviger. De geneesheer, die haastig geroepen werd, verklaarde echter, dat haar vervoer naar Zwolle zeer goed geschieden kon, alwaar aangekomen Mevr. Hamel in een hotel gebracht werd. Dienzelfden nacht openbaarde de zenuwkrampen zich met zoo'n hevigheid, dat de in allerijl ontboden geneesheer haar onmiddellijke overbrenging naar het Sophia-Ziekenhuis noodig oordeelde. Dat was Maandagnacht en Woensdagnacht is Mevr. Hamel, na hevig lijden aldaar overleden.

Dit sterfgeval is te tragischer, daar deze jeugdige artieste pas na zéér zwaren strijd hare eerste lauweren op het pad der tooneelspeelkunst geplukt had en de kritiek haar algemeen nu een schoone toekomst voorspelde. Hare mooiste uitbeelding blijft tot dusver de Maria-rol in de „Opstandelingen” van Mevrouw Roland-Holst. Haar lang gekoesterde wensch de „Magda” te spelen in „Haar thuis” ging eveneens in vervulling, het leven bood haar eindelijk, na talloze en voor zooveel anderen onmogelijk te overkomen moeilijkheden iets van zijn overvloed. Ze heeft helaas niet lang daarvan mogen genieten. Voor de weinigen die tot haar vrienden behoorden, is haar heengaan ook in intiemen kring een diep-gevoeld verlies. Zij was de nooit moedeloze, steeds energieke gezellin, die naast hare artistieke gaven, de kracht bezat, nog in vele moeilijke levens om haar heen, te sterken en op te wekken. Dat zij heenging, na eerst velen geholpen te hebben, op het oogenblik, dat zij zelve „er wàs”, het blijft een dier diepontroerende feiten in de geschiedenis van het menschelijk leven, waarvoor vergeefs de aardsche mensch een oplossing zoekt.

TOM SCHILPEROORT.

Lise Hamel †

in haar succesrol „Maria” in het stuk „Opstandelingen” van Mevr. Roland Holst.